

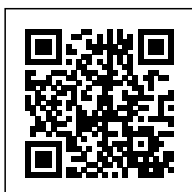
PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY
POSLANECKÁ SNĚMOVNA

VIII. volební období

42/1

Stanovisko vlády k návrhu poslanců Věry Kovářové, Jana Farského, Víta Rakušana, Petra Gazdíka, Petra Pávka a Jany Krutákové na vydání zákona, kterým se mění zákon č. 114/1993 Sb., o Kanceláři prezidenta republiky, ve znění pozdějších předpisů

Doručeno poslancům: 5. února 2018 v 10:12

STANOVISKO VLÁDY

**k návrhu poslanců Věry Kovářové, Jana Farského, Víta Rakušana, Petra Gazdika,
Petra Pávka a Jany Krutákové na vydání zákona, kterým se mění zákon č. 114/1993
Sb., o Kanceláři prezidenta republiky, ve znění pozdějších předpisů
(sněmovní tisk č. 42)**

Vláda na své schůzi dne 24. ledna 2018 projednala a posoudila návrh zákona, kterým se mění zákon č. 114/1993 Sb., o Kanceláři prezidenta republiky, ve znění pozdějších předpisů, a vyslovila s tímto návrhem zákona **nesouhlas**, a to zejména z následujících důvodů:

1. Cílem návrhu zákona je zavedení podmínek pro výkon funkce vedoucího Kanceláře prezidenta republiky, čímž předkladatelé zjevně reagují na současnou situaci, což dokládá i argumentace v důvodové zprávě odvolávající se na osobu současného vedoucího Kanceláře prezidenta republiky. Vláda vyjadřuje pochybnosti, zda je tato skutečnost sama o sobě vhodným předpokladem pro změnu zákona, a zdůrazňuje, že v konečném důsledku navrhovaná právní regulace představuje nikoliv nepodstatné omezení kompetence přímo voleného prezidenta republiky jmenovat vedoucího Kanceláře prezidenta republiky. Vláda zároveň upozorňuje, že návrh zákona částečně vychází z předchozího návrhu poslankyně Věry Kovářové na stanovení podmínek pro výkon funkce vedoucího Kanceláře prezidenta republiky, který byl v minulém volebním období Poslanecké sněmovny projednáván jako sněmovní tisk č. 556, a ke kterému tehdejší vláda zaujala nesouhlasné stanovisko.
2. Vláda upozorňuje, že navržené předpoklady pro výkon funkce se mají vztahovat toliko na vedoucího Kanceláře prezidenta republiky, nikoli na vedoucí kanceláří obou komor Parlamentu, kteří jsou v mnoha ohledech v obdobném postavení a u nichž požadavky na výkon této funkce taktéž nejsou blíže upraveny. Vláda má za to, že pokud by vedoucí Kanceláře prezidenta republiky měl splňovat nově navrhované požadavky, pak by bylo žádoucí, aby byla obdobným způsobem doplněna i právní úprava postavení vedoucích kanceláří Poslanecké sněmovny a Senátu, aby byla právní úprava komplexní. Argument předkladatelů, že funkce vedoucího Kanceláře prezidenta republiky je zcela specifická, neshledává vláda příhodným. Uvedení funkcionáři shodně vykonávají především administrativně organizační činnosti. Kancelář prezidenta republiky pak podle zákona č. 114/1993 Sb. zajišťuje obstarávání věcí spojených s výkonem pravomocí,

s protokolárními povinnostmi a veřejnou činností prezidenta republiky, což koresponduje s předmětem činnosti Kanceláře sněmovny i Kanceláře Senátu. Podle názoru vlády tedy není důvodné, aby byl činěn rozdíl v podmínkách kladených na osoby stojící v čele těchto institucí.

3. Navrhovatelé se pravděpodobně inspirovali zákonem o státní službě, zejména pak ustanoveními § 25 (pokud jde o plnou svéprávnost a bezúhonnost) a § 80 (zákaz zastávat funkci v politických stranách a hnutích). Vláda upozorňuje, že na rozdíl od zákona o státní službě není bezúhonnost v návrhu zákona žádným způsobem definována, což by mohlo v praxi činit problémy a neodpovídá to ani současné legislativní praxi.
4. V souvislosti s návrhem, aby vedoucí Kanceláře prezidenta republiky disponoval osvědčením fyzické osoby pro seznamování se s utajovanými skutečnostmi na stupeň utajení Přísně tajné, vláda poukazuje na přílohu č. 13 nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací, na jejímž základě Kancelář prezidenta republiky pracuje pouze s informacemi podléhajícími stupni utajení Vyhrazené nebo Důvěrné. Vláda má tedy za to, že není nezbytné, aby po vedoucím Kanceláře prezidenta republiky bylo požadováno osvědčení pro nejvyšší stupeň utajení. Nadto by takový požadavek byl z hlediska právní úpravy ochrany utajovaných informací v právním řádu České republiky zcela nesystémový.
5. Za problematické vláda též považuje stanovení lhůty 1 roku v § 4 odst. 3 a čl. II návrhu zákona pro získání osvědčení fyzické osoby pro seznamování se s utajovanými skutečnostmi, a to s ohledem na § 117 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 118 odst. 3 a 4 zákona o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, které umožňují, aby řízení o vydání osvědčení trvalo i delší dobu než 1 rok. Vyloučení způsobilosti tuto funkci znovu nabýt se vládě jeví jako nepřiměřeně a nedůvodně restriktivní, zvláště když pro ostatní nově navrhované podmínky jmenování do funkce vedoucího Kanceláře prezidenta republiky není postup pro případ, že by je daná osoba přestala splňovat, vůbec upraven.
6. Zcela nevhodná je podle názoru vlády formulace přechodného ustanovení, neboť jej nelze formulovat tak, že osobě jmenované vedoucím Kanceláře prezidenta republiky osvědčení musí být vydáno. Ve skutečnosti by se mělo jednat o povinnost dotyčného funkcionáře, nikoli Národního bezpečnostního úřadu, který nadto ve všech případech nerozhoduje pozitivně. Není ani zřejmé, proč se přechodné ustanovení nevěnuje i ostatním nově stanovovaným požadavkům na vedoucího Kanceláře prezidenta republiky.

7. Vláda se neztotožňuje ani se závěrem předkladatelů, že na urychleném nabytí účinnosti navrhovaného zákona je obecný zájem, který by odůvodňoval nabytí účinnosti již dnem vyhlášení, zvláště pak, když je navrhováno jednoroční přechodné období.